

רע"פ 818/13 - מחמוד אבו חאמד נ' מדינת ישראל

רע"פ 818/13 - מחמוד אבו חאמד נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 818/13

מחמוד אבו חאמד

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[03.04.2013]

כבוד השופט ס' ג'ובראן

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 30.12.2012 ב-ע"פ 35777-07-12 שניתן על

ידי כבוד סגני הנשיא א' טל ו-מ' פינקלשטיין והשופט א' מקובר

בשם המבקש - עו"ד אוהד מגורי

בשם המשיבה - עו"ד אופיר טישלר

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (ע"פ 35777-07-12), כבוד סגני הנשיא א' טל ו-מ' פינקלשטיין והשופט א' מקובר) מיום 30.12.2012.

המבקש הורשע בבית משפט השלום בכפר סבא ביום 5.6.2012 בעבירה של העסקה שלא כדין, על פי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל; ת"פ 41802-05-10, כבוד השופט ע' פרייז). על פי עובדות כתב האישום, ביום 5.2.2010, העסיק המבקש במוסך בבעלותו תושב זר שאינו רשאי לעבוד בישראל. בהכרעת דינו קבע בית המשפט כי אין מחלוקת שהשווה הבלתי חוקי (להלן: השב"ח) נתפס במוסך המבקש וכי הוא היה מודע לכך שהוא שווה בלתי חוקי. המחלוקת נסבה סביב שאלת העסקתו של השב"ח על ידי המבקש. בית המשפט סקר באופן מקיף את עדותו של המבקש ומצא כי היא לוקה בפערי מהימנות עד כדי כך שאין לתת בה אמון. בית המשפט מצא את הסברו של המבקש לפיו הצבע השחור שנמצא על כפות ידיו של השב"ח מקורו בקטיף מלפפונים באזור ולא בעבודה במוסך, כהסבר שנולד במהלך המשפט, נוגד את צבע האדמה באזור וכן נוגד את תחילת עדותו שכן אז ציין שמסביב למוסך ישנם גידולי ירק ופרי אחרים. בהתחשב בזאת ובהנחה כי הימצאותו של שב"ח במקום עבודה בשעות היום היא לרוב לצורך תעסוקה, העדיף בית המשפט את גרסת המשיבה, שנתמכה בעדות השוטרים שהגיעו למקום, וקבע כי הוכח מעל לכל ספק סביר שהשב"ח הועסק על ידי המבקש.

ביום 26.6.2012 גזר בית המשפט את דינו של המבקש והטיל עליו שלושה חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות; שישה חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים והתנאי הוא שלא יעבור עבירה שעניינה העסקה, הסעה או הלנה של שווה בלתי חוקי, לפי חוק הכניסה לישראל; קנס בסך 5,000 ש"ח וחתימה על התחייבות בסך 10,000 ש"ח לפיה ימנע למשך שלוש שנים מלעבור את העבירות שצוינו לעיל.

על פסק דינו של בית משפט השלום ערער המבקש לבית המשפט המחוזי אשר ביום 30.12.2012 דחה את ערעורו. בית המשפט לא מצא מקום להתערבות בממצאי העובדה וקביעת המהימנות של הערכאה הדיונית. בהמשך לכך, בית המשפט דחה את טענת המבקש שהועלתה בפניו הנוגעת לכך שלא הוכחה שניתנה תמורה לשב"ח ועל כן לא ניתן לומר כי התבצעה "העסקה", במובנו של חוק הכניסה לישראל, בקובעו כי טענה זו לא הועלתה לפני בית משפט השלום וכן אין התמורה מהווה מרכיב נחוץ לצורך הרשעה בעבירה של העסקת שב"ח. לעניין גזר הדין בית המשפט המחוזי קבע כי שוקללו השיקולים לקולה והעונש שהוטל אינו סוטה ממדיניות הענישה הראויה.

מכאן הבקשה שלפניי, במסגרתה טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו שהוכחת קיומה של התמורה אינה יסוד אותו על התביעה להוכיח כדי שתקום עבירה של העסקת שב"ח, וכי במקרה זה לא הוכח נושא התמורה.

דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם כן עולה מבין טענות הצדדים טענה בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית, החורגת מעניינם הפרטי, או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים (ראו: 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). במקרה הנדון, טוען המבקש כי התביעה לא הוכיחה אחד מיסודות העבירה. לו היה ממש בטענתו זו, הרי שלא היה מקום לראותה כשינוי חזית, שכן ממילא היה על התביעה להוכיח בערכאה הדיונית את התקיימותם של כלל יסודות העבירה, ולא היה ניתן להרשיעו מקום בו אלו לא הוכחו (השוו: ע"פ 7725/11 בלקר נ' מדינת ישראל (24.1.2013), פסקאות 21-23; רע"פ 8122/12 פחמאוו נ' מדינת ישראל (25.11.2012)).

יחד עם זאת, אף שהמבקש מנסה לעטות את טענתו בלבוש כללי, הרי שהיא טענה עובדתית הנוגעת למקרה הפרטני שלו. ברי, כי הוכחת קיומה של העסקה, בדומה לאופן ההוכחה של כל יסוד אחר בעבירה פלילית, נלמד ממכלול הראיות הנוגעות לעניין. בית המשפט בוחן את העדויות של הגורמים המעורבים, וראיות נסיבתיות שונות, ומתן לומד האם הוכח מעבר לספק סביר שהתקיימה העסקה. במסגרת זאת, ודאי שהוכחת קיומה של תמורה תהיה ראייה משמעותית המחזקת את הטענה שהתקיימה העסקה, אך ניתן ללמוד על קיומה של העסקה גם מראיות עקיפות ((ע"פ 411/84 מדינת ישראל נ' לביב, פ"ד לו(1) 293, 302 (1985)). במקרה הנדון שתי ערכאות בחנו את מכלול הראיות שהציגה המשיבה לצורך ביסוס היסוד של "העסקה" ומצאו כי הן מוכיחות שהתקיימה העסקה מעבר לספק סביר. לא מצאתי כי ישנו מקום לשוב ולבחון את אופן השכלול של הראיות בעניינו הפרטני של המבקש פעם שלישית. בהמשך לכך, ונוכח האמור, איני נדרש לשאלה העקרונית האם מקום בו הוכח שלא הייתה תמורה לא יראו ביחסים שבין הצדדים כיחסי העסקה, והיא תיוותר בצריך עיון לעת מצוא (סוגיה זו אינה פשוטה כלל וכלל, ובנסיבות מסוימות נקבע כי אין הכרח בקיומה של תמורה כדי לכוון יחסי העסקה, וראו לדוגמה בע"פ 288/81 קישלס נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 617, 623 (1983); רע"פ 229/12 כהן נ' מדינת ישראל (16.10.2012)).

סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"ג בניסן התשע"ג (3.4.2013).